"Kluci moji ušatý," zakřičela tlustým hlasem Margot a svírala postavičky s usárnami do mohutného khaki objetí jako louskáček vlašské ořechy. "To snad ne," zaúpěl Riix a snažil se obejít tu khaki Charybdu, ale neuspěl. Mocnou paží byl zachycen do svěráku a vtlačen mezi ohromné khaki polokoule, takže mu koukala jen oblýskaná kšiltovka. "To jsem tě dlouho neviděl," huhlal do toho teplého svetrového údolí, zatímco mu Margotina packa poklidně drtila žebra v přátelském poplácávání.
"To čučíte, co, vořezávátka," zaržála Margot, když se konečně Riix vyprostil a rovnal si čepici na interesantní věneček vlasů tvořící s vousy nádherný rámeček pro nebesky modrá očka a nos trochu nad normu. "No jo, sem to já, moučkové," perlila dál Margot, zatímco kvedlala v ohromném kotlíku cosi nevábné barvy, ale nádherné vůně, která roztahovala všem klukům okolo skromného ohýnku kuchťáčku chřípí jak pivovarským koním. "Už ste skoro zapomněli na starou Margot, co? Ale já jsem nesmrtelná, mně se jen tak nezbavíte," kuckala se svým osobitým humorem a pomalu odstavovala kotlík s šedohnědou božskou manou z ohně. "Člověk chvíli zamarodí a už je vodepsanej," mudrovala dál a olizovala dřevěnou maxilžíci.
"Tak sem dejte ešusy," zavelela jako kyrysar a kluci rychle podávali své misky, ledvinky a ešusy, Margot krájela z obrovského zamoučeného bochníku krajíce jak brzdy pod náklaďák a pak už bylo slyšet jen cvakot lžící, funění a decentní pomlaskávání. Margot byla ve vaření jednička a štědře využívala tohle své nadání pro všechny, kdo s ní sdíleli společnou stopu nebo večery u ohně. Její srdce bylo zrovna tak veliké jako obrovská zadnice v hnědých manšestrácích a kluci si postupně zvykli i na její hřmotnost a halasnost jako daň za její naprostou nezištnost a snahu se o ně starat jako trampská máma.
Riix znal Margot víc než pětadvacet let a věděl, že Margot patří k tomuhle tuláckému kraji stejně neodmyslitelně jako všechny ty kempy a plácky, na nichž se s ní setkávali.
"Jak jsi věděla, že sem pojedeme?" zeptal se ještě s plnou pusou a Margot odfrkla jak jelen v říji: "Prd jsem věděla, protože jsem prostě tady a vy jste přišli, no. Uděláme si prima večer, ne?"

"A co ti vlastně bylo, že ses tak dlouho neukázala?" pokračoval dál ve výslechu - neuměl si představit, že té nezdolné Margot může taky něco chybět. Byla vždycky k neutahání a vydržela víc než chlapi. "Ále, vlastně kvůli srdci, byla to taková záležitost k neunesení," trochu zaváhala, ale pak máchla rukou jako by odháněla neodbytnou mouchu.
"Tak si zahrajeme, ne?" zavelela zase svým starým hromovým hlasem a kluci poslušně vybalovali své instrumenty. Z lesa se přišoural jakýsi výrostek se splývající mohutnou patkou popelavě plavých vlasů, napasovaný v obtažených džínách a volné břichaté koženici. Zamumlal něco jako pozdrav a sedl si na kládu vedle Margot, která ho ochranitelsky obejmula kolem ramen, jen se prohnul.
"Tereza bude hrát s vámi," dirigovala dál ta naše khaki Junona a my se začali ohlížet, kdeže ta Tereza je. Margot natáhla ruku pro Kenyho kytaru a podala ji jako pírko tomu vyžleti vedle sebe. Výrostek navyklým trhnutím hlavy odhodil visící patku vlasů z čela a najednou bylo vidět, že by to mohla být holka, i když se jí přes tvář táhla široká klikatá červená jizva.
"Kdo je to?" zeptal se Riix potichu Margot u ucha a ta tím svým dunivým hlasem hodila všem k nohám nesmlouvavý rezultát: "To je moje dcera."
"Od kdy ty máš dceru?" zaprotestoval Riix, který věděl, že Margot neměla ani děti, ba ani manžela či přítele a s výjimkou jednoho dvou nevydařených minirománků, které nepřežily víkend, mapovala svůj život jen tvrdou makačkou na jatkách a víkendovými úniky do zelena.

"Třeba od teď," naštvaně odsekla Margot a pak si ještě broukla jakoby pro sebe "co vy víte, jaký je to bejt sám."
Kluci se cítili trochu stísnění a tak raději praštili do strun. Hrálo se dlouho, předlouho, Margot si zahulákala své oblíbené khaki evergríny a Riix celý večer pozoroval Terezu. Hrála jako bůh, lehce a jakoby s nadhledem, ale nepromluvila ani slůvko. Odpovídala jen kýváním nebo neurčitým pokrčením ramen.
Když se pozdě v noci rozcházeli do svých spacákových pelíšků, zůstali Riix s margot u ohně sami. "Co je to za holku?" nedalo mu to a zašťoural opět klacíkem své neupokojené zvědavosti. "No, jedna nešťastná holka, bude u mně bydlet a budu se o ní starat. Aspoň někdo, kdo mě potřebuje."
"Člověče, ta holka je samej šrám a jizva," šeptal ráno Keny Riixovi u potůčku, v jehož vlnkách splachovali včerejší nevyspalost. "Jako kdyby prolítla sklem," meditoval Keny nad tím, co zahlédl.
"Taky že prolítla a prořízla si krk a poškodila hlasivky, proto se jí špatně mluví. Ale jestli jí někdo z vás něco řekne, nadělám z vás fašírku. Vona musí teď cítit vokolo sebe lásku a kamarádství," zjihla Margot a kluci na ni vyjeveně zírali jako na zjevení Anežky svaté. Tak takhle Margot neznali a zřejmě ji neznali skoro vůbec, když ji pak pozorovali, jak láskyplně pečuje o toho nemluvného střízlíka s vlasy přes půl obličeje.
Když pak dopoledne škrábali brambory, které vyčarovala Margot ze svého bezedného vaku, důvěrně přezdívaného almara, octl se Riix vedle Terezy a znovu ji po očku studoval - její bledý uzavřený obličej, takřka bezkrevné rty, volně splývající ofinu jemných vlasů i štíhlé obratné prsty. "Tys dělala konzervatoř?" napadlo ho najednou. Děvče přikývlo. "A nehrála jsi v Klasic kolegiu?" osvítilo ho poznání. Dívka opět bezvýrazně kývla.
Tenkrát se celá skupina vytřískala v autobuse, někde v cizině, vzpomínal Riix a lovil z paměti útržky faktů. Jasně - zázračné dítě Tereza Jánská. její rodiče se tehdy zabili a ona přežila. Pak se chytila nějaké feťácké party, říkalo se o ní... ale jak se dostala sem? Story křehké nadané muzikantky a prostý, ničím nezajímavý šedivý životní příběh řeznice Margot mu nešly dohromady. "Jak jste se vlastně s Margot poznaly?" plácl jako pokračování toku svých myšlenek. Tereza trochu strnula, pak zvedla své zelené průsvitné oči od kotlíku se žlutými sluníčky brambor, opřela ten zneklidňující pohled Riixovi do tváře a zachroptěla: "Ve cvokhausu přece." - Riix se nadýchl a chvíli nebyl schopen slova. Pak se přece jen zmátořil k další otázce, na niž si nedokázal odpovědět. "A co tam dělala Margot?" - Tereza se křivě usmála a řekla tiše: "To co já, sebevrahy tam dávaj', to jsi nevěděl?" Zavrtěl nechápavě hlavou. "Margot že by si brala život? A proč?"
Tereza mrskla polooloupaný brambor do vody, stoupla si a pak z výšky na Riixe zachraplala: "Protože byla sama a vy jste to nikdo nechtěli vidět."

Hanka Hosnedlová
Trapsavec 1991
1. místo v próze nad 23. let